

[Ole Bjørn Kraft.]

folkningen, hvordan dens holdning skal være overfor fjenden o. s. v., o. s. v. Jeg tror, det vil være overmåde nyttigt og betyde en klargørelse af virkeligheden for det danske folk, en vækkelse af dets forståelse af, at det ikke blot er nogle love, man vedtager, interessante ting, der står i aviserne, men at spørgsmålet om landets forsvar er en udfordring, en appel til hvert eneste menneske i landet. Jeg tror, at vide kredse venter et sådant initiativ fra regering og rigsdag. Det vil kunne bidrage til at øge trygheden, når det står klart for bevidstheden, at alt, hvad vi kan gøre, også vil blive gjort, at enhver har sin plads og sin betydning.

Det er rigtigt, at vort forsvar er svagt i øjeblikket. Der er ikke nogen grund til at nægte, at det vil tage tid, såvel inden vort eget forsvar er blevet bragt op på den nødvendige styrke, som inden Atlantpagten har nået det mål, den har sat sig, og som jo indebærer, at vi i givet tilfælde vil få hjælp fra vore forbundsfæller. Men det er urigtigt at betragte situationen som håbløs. Styrken øges fra dag til dag, og de muligheder, der foreligger for os, giver ikke nogen baggrund for selvyopgivelse. Det danske forsvar har sine åbenlyse vanskeligheder at kæmpe imod, men det har også større fordele, end de fleste regner med. En af de største fordele er, at havet er vor første forsvarslinie i de fleste dele af landet, og en stor fordel er, at nu kæmper vi ikke længere i den ensomme stilling mod en stormagts angreb, men vort land vil være et led i et samlet demokratiets forsvar af mægtig latent styrke. På tvivl og mistro og overlegenhedsfølelse kan intet folk leve. Det, der kræves af os, er, at vi samles om opgaven, sætter kræfterne ind. Så har vi også grund til at tro på, at indsatsen ikke vil være forgæves.

Det er en stor opgave, der venter den højtærede forsvarsminister. Mange betydningsfulde problemer skal nu løses i et meget hastigt tempo. Allerede nu tror jeg, det kan siges, at forsvarsministeriet og forsvarsministeren selv har en mægtig arbejdsbyrde hvilende på sig, en byrde, som ikke bliver mindre i den kommende tid. Men der er også ting, som det nu er nødvendigt at få ordnet. Det første, der efter min mening må ske, er gennemførelsen af planer til en fortsat sikring af beredskabet. En svaghedsperiode vil indtræde, når den uddannede årgang hjemsendes i september. Vi vil da i flere måneder reelt kun have den nedskårne, sidst indkaldte årgang, der for tiden er til uddannelse, til rådighed. Det er et for svagt

beredskab i den nuværende situation. Jeg går ud fra, at regeringen deler denne opfattelse og vil finde veje, således at svækkelse kan undgås. For hele vor fremtid og vor tryghedsfølelse er et øjeblikkeligt stærkt beredskab af vital betydning.

Med vedtagelsen af forswarets rammelov er den nødvendige grundlov for forswarets rationelle opbygning heldigvis tilvejebragt, men denne ordning skal jo nu føres ud i livet, og jeg henstiller, at man også på dette område går hastigere frem, end man måske havde tænkt sig. Tiden må nu være kommet til at opstille regionsstyrkerne, udnævne regionscheferne og afholde øvelser, bringe hele dette nye apparat i orden. Jeg mener også, at forsvarsministeren må overveje at lade forsvarschefen hurtigst muligt overtage sit embede. Det er nødvendigt, at arbejdet på alle områder aktiviseres. Der må træffes effektive foranstaltninger til, at våbentilførslerne f. eks. ikke af administrative grunde, af bureaukratisk følsomhed, opholdes unødvendigt på vejen fra skib til afdelinger, men at man får ryddet alle hindringer og alt papir, som man kan frygte vil være til stede, til side, så våbnene hurtigt kan blive taget i brug og indøvet.

Et særligt problem er bevidstheden om tilstedeværelsen af en femte kolonne her i landet. Jeg har tidligere beklaget, at en lovgivning mod landsforræderisk virksomhed ikke endnu er tilvejebragt. Vi har jo fået forelagt lovforslag derom, og jeg regner med, at såsnart valget er overstået, må det føres igennem rigsdagen. Men hertil må føjes, at årvågenheden overalt må skærpes og foranstaltninger træffes imod, at folket i sit forsvar skal blive angrebet bagfra. Jeg har sagt det før og vil gerne gentage det i dag: det må være udelukket, at kommunisten sidder i nøglestillinger, hvor de kan være en fare for forsvaret, eller hvor de har kendskab til livsvigtige foranstaltninger.

På mange måder er fremtidsudsigterne mørke, men de ville være endnu mørkere, hvis vi sad med hænderne i skødet. De foranstaltninger, der nu gennemføres overalt i de vestlige demokratier, er for mig et vidnesbyrd om, at vor kultur stadig har sin livskraft, sin vitalitet i behold, at vi ikke befinder os i vesterlandenes solfaldstid. Hvis vi med fortrøstning og målbevidsthed viser, at vi omfatter vor livsanskuelse med den samme begejstring og den samme offervilje som de kræfter, der vil påtvinge os deres tilværelsesform, så tror jeg, der stadig er grund til med håb at se fremtiden i møde.